

Centrul Național de Cultură a Romilor – Romano Kher

Director: Mihai Neacșu

Coordonator program „Producția editorială romă”: Crina Marina Morteau

Coordonator volum: Gabriela Murgescu

Contact:

Splaiul Independenței nr. 202A, etaj 9, sector 6, București

E-mail: secretariat@cncr.gov.ro

Telefon: 021-313 52 11

Fax: 021-313 52 10

Web-site: www.cncr.gov.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României GHÎȚĂ, MARIAN

Matematica sufletului / Marian Ghiță. - București :

Editura Centrului Național de Cultură a Romilor, 2017

ISBN 978-606-94348-2-6

821.135.1

ISBN 978-606-94348-2-6

Ilustrație copertă și ilustrații interior: Viorel Kurt, artist plastic

Prefațator: Gabriela Murgescu, consilier CNCR-RK

Acest volum a fost publicat în 1000 de exemplare de către Editura Centrului Național de Cultură a Romilor, în cadrul programului „Producția editorială romă” și va fi distribuit gratuit.

Marian GHÎȚĂ

Matematica sufletului

EDITURA CENTRULUI NAȚIONAL
DE CULTURĂ A ROMILOR
București, 2017

PREFAȚĂ

Format în climatul de efervescentă culturală postdecembristă, talentul poetului Marian Ghiță ni se dezvăluie într-o multitudine de disponibilități. Personalitate distinctă a literaturii române și, deopotrivă, românești, el este creatorul unui univers poetic de neîndoielnică originalitate și coerență, dezvăluind cu o artă savantă de echilibru între clasic și modern, trăiri inedite ale sufletului românesc.

Poezia lui Ghiță, născută probabil dintr-o vocație epică, are un lirism particular, atestat de intensitatea emoțiilor surprinse în culori diverse, de la o stare melancolică-revoltată, la sunetul filosofic trist ori tragic: „*Am strigat de trei ori viața/ și nu mi-a răspuns*” („Strigăt”), „*Oare asta e nemurirea?/ Să privești și să simți veșnicia la nesfârșit*” („Cerulea ferestrei privit”), „*Mă tace o viață fără vreun cuvânt,/ cum nu credeam vreodată să mă fi tăcut*” („Mărturisire”).

Poate programatic, poetul a cuprins în volum și poezii despre natură: „*Primăvară cu subînțeleș*”, „*Sfârșit de noiembrie*”, „*De toamnă*”, în care versurile curg într-un ritm de vizualitate subtilă și găsim notele caracteristice poeziei naturiste: personificarea, percepția acustică și vizuală, gradarea sentimentelor: „*În buze îi joacă vântul și-n părul despletit/ (...) Mă plimb la pas cu toamna, pe-alei și pe poteci*” („De toamnă”).

În poeziile lui Ghiță, limitele dintre natură și idilă sunt fluide. Idila lui exclude convenționalismul și nu are artificialitate, căci poezia se scrie din interior: „*A trecut prin mine un gând,/ o idee care mi-a trosnit oasele sufletului/ și acolo erai tu*” („Întâlnire”) și nu găsește scăpare din temnița iubirii: „*Rămân un condamnat pe viață,/ închis că am mâncat iubire*” („Împreună și noi”).

„Doru’ dor” este un montaj original al tematicii diverse a creației lirice numită doină, refăcând sonurile ei caracteristice. Interesantă este inserția lirică în planul narativ îngânat de murmurul trist al înverșunării: „*Și-am să dau cu piatra-n petre,/ noaptea mării lui de dor*”.

Poezia cu tematică biblică aproape că fascinează. Ghiță se inspiră din religie și artă și scrie despre Creație cu timiditate și culpă creștină: „*(...) coasta lui preferată s-a frânt./ S-a frânt, ruptă de prea multă lumină.*” („Coasta lui Adam”), sau, folosind lait-motivul Crucii: „*O cruce de jos, o cruce de sus/E dulce amarul sărut,/ Din vina omului Iisus*”.

Poetica lui nu e una a exploziilor lirice, însă regăsim sufletul său fie în poezii de dragoste, fie filosofice, fie despre natură, fie cu tematică religioasă, autobiografică, sau introspectivă: „*Pot doar să-mi deschid pleoapele sufletului./ Puțin mai departe de grădina bunicii.*” („Despre mine”), „*Am scos sufletul din mine/ Cu greu, ce-i drept, dar l-am scos*” („Operație pe suflet deschis”).

Poezia lui Marian Ghiță dialoghează cu cititorul pentru că valoarea sa stă tocmai în șansa pe care autorul i-a dat-o de a se lăsa descoperită, la fiecare lectură, altfel.

Gabriela Murgescu

Consilier

Centrul Național de Cultură a

Romilor- Romano Kher

*
* * *

«Marian Ghiță s-a născut pe 9 decembrie 1976, la Craiova, pășind în lumea poezilor cu dreptul: este câștigătorul primului loc în cadrul concursului de poezie „Numai Poetul” organizat de Convenția Organizațiilor Studentești și Casa de Cultură Traian Demetrescu din orașul său natal, în anul 2006. Seria succeselor tânărului poet a continuat, câștigând din nou locul întâi în cadrul concursului de poezie „Numai Poetul” din Craiova, ediția din anul 2007.

Recunoașterea sa a depășit granițele Olteniei natale prin câștigarea concursului editorial lansat de editura Lumen din Iași, care s-a concretizat prin editarea volumului de poezie „Șoaptele mâinii drepte”, în anul 2008. Lansarea acestui volum a avut loc tot în anul 2008, în cadrul Zilelor Municipiului Craiova, beneficiind de sprijinul Primăriei Municipiului Craiova.

Valoarea volumului „Șoaptele mainii drepte” a fost recunoscută în scurt timp de la lansare, fiind nominalizat la secțiunea Arte, în cadrul Galei Superlativelor VIP, București, 2008, invitat la prezentarea de carte din cadrul fesivalului IRAF, Timisoara 2010.

Apariția volumului de poezie „DUREMATICA” a fost posibilă datorită faptului că volumul de poezie a fost câștigător al proiectului editorial lansat de Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, prin Centrul Național de Cultura al Romilor, concretizat prin editarea volumului în ediție bilingvă (română și romani), în 500 de exemplare.»

Sursa: www.iraf.ro

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Matematica sufletului

Eu nu înțeleg! spuse omul.
Ce nu înțelegi? răspunse tot el, omul.
Câte părți are sufletul meu?
O singură parte, răspunse grăbit omul.
Prima parte, a primei părți,
Partea de mijloc a primei părți,
Prima parte a părții de mijloc.
Adică, adunate, toate dau o singură parte.
O singură parte, una singură,
și în jos, și în sus.
Una singură,
și la stânga și la dreapta.
Așadar, spuse omul,
el, sufletul meu,
născut dintr-o parte, având doar o parte, se duce într-o singură parte.
Atât! spuse partea fără de părți.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Ce este viața?

Păi, ce să fie?

Viața e, așa, o întrebare spusă cu gura,
rostită printre dinți,
scuipată cu limba.

E, așa, un gând

care ți se așază fără să vrei pe cap,
care îți dă târcoale,

care, pe urmă, ți se așază pe nas,

care te face să strănuți și apoi să scuipi în sân și să îți faci o mie de cruci.

Da, mă, da! O mie de cruci mici, mici, făcute cu mâna stângă,

că, nah, dreapta e spurcată, căci cu ea săvârșești păcatul.

Ce este viața, până la urmă?

Viața, să știți și voi, e o linie frântă deschisă.

O linie născută din Dumnezeu,

frântă în viață, frântă în moarte,

frântă în o mie de părți.

Și, dintre toate liniile din lume,

iubesc cel mai mult linia frântă deschisă.

Căci, așa frântă cum e ea,

cu genunchii zdreliți,

cu brațele rupte,

cu dinții scrâșniți,

o linie frântă deschisă nu se sfârșește niciodată.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Doru' dor

A crescut în mine doru'
negru' mării lui de dor.
A crescut în mine dorul
albul mării lui de dor.
Și-am să bag în mine mâna,
Și am să-l apuc de păr.
Da, pe el! Pe albul negru,
cerul mării lui de dor.
Și-am să fac din el o piatră,
piatră din pământ și zbor.
Și-am să dau cu piatra-n pietre,
noaptea mării lui de dor.
Și din pietre o să sară
cioburi mii, din al meu dor.
Ca o mie păsări care au murit și încă mor.
Eu o să mă leg de una, cea mai mică, cea mai grasă.
Să îmi fac din dor o piatră și din pasăre fereastră.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Nedumerire

Când te-am cunoscut
aveai două aripi.
Una înaltă, ruptă de atâta cer,
Alta mărunță, dreaptă de atâta pământ.
M-am îndrăgostit de ochii tăi.
Ei m-au durut cel mai mult.
Ce ești tu, până la urmă?
Lacrimă sau zbor?

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Mărturisire

Mă-ncearcă un vis de noapte ciudat,
cum nu credeam vreodată să mă fi-ncecat.

Mă doare un gând al omului pierdut,
cum nu credeam vreodată să mă fi durut.

Mă tace o viață fără vreun cuvânt,
cum nu credeam vreodată să mă fi tăcut.

Și visul are gând și omul nu-i pierdut,
Chiar dacă viața n-are de spus nici un cuvânt.
Și dorul nu e dor și noaptea nu e noapte,
Hai să ciocnim o frază, acum cât se mai poate.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Întâlnire

Bună! Ce faci?

spuse piatra, întinzând o mână.

Bună! Ce faci?

spuse mâna, întinzând o piatră.

Piatra zâmbi mana

și mâna zbură piatra.

Amândouă

se făcură un om nou-nouț.

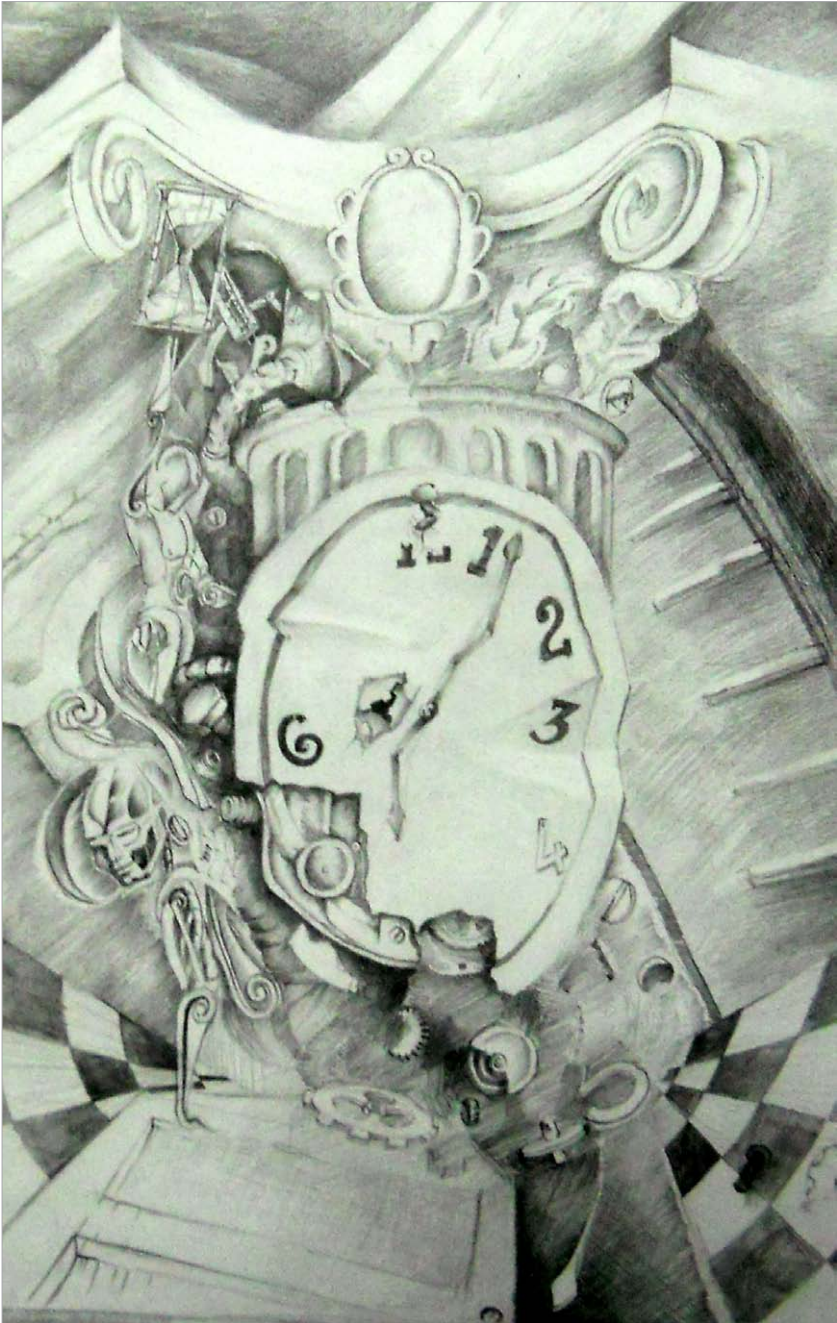
Un om numai bun de iubit.

Bună! Ce faci?

spuse omul, întâlnind iubirea.

Bună! Ce faci?

Și omul și iubirea se făcură mână de piatră.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Nefiresc de firesc

Ne-am jucat ce ne-am jucat.
Timpul țopăia și el printre noi,
Cu fruntea sus lipită de cer.
Nu l-am bagat în seamă
Cu toate că, din când în când,
Din toamnă în toamnă,
Ne mai înghioldea în aripi
Cu câte un anotimp, cu câte o secundă albă, sterilă.
Ne-am jucat ce ne-am jucat,
mai bine de șapte mii de zile
Și nici măcar nu am băgat de seamă
Că aripile tale, la început mici,
ca două sprâncene arcuite,
acum se dădeau mari și rudă de sânge albastru cu văzduhul.
Ne-am jucat ce ne-am jucat
Până ce zborul ți-a suflat în pene.
M-am jucat ce m-am jucat,
Vreo alte câteva mii de zile.
Încă mai joc și acum
Un final ce nu îmi aparține.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Împreună și noi

Oamenii care se iubesc cu adevărat
se despart,
pentru ca dragostele lor să poată rămână împreună.
Și fiecare întâmplare e o regăsire.
La ușă bate fiecare despărțire
Și casa inimii e goală
Și vântul bate a urlare
Și nu e nimeni ca să ceară
iertare pentru împăcare.
Și împăcarea nu-i un caz
definitiv și încheiat.
E doar o altă amânare
pentru un suflet condamnat.
Sentința-i una și e hoată
și nu e loc de amintire.
Rămân un condamnat pe viață,
închis că am mâncat iubire.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Amintire în trei strofe

Îmi amintesc că prima oară când am plâns
lacrimile aveau gust de lapte.
Sânul din ochiul meu respira lumină.
O lumina proaspătă, nou-nouță,
o lumină răcoroasă, o lumină dreaptă,
aproape adevăr.

A doua oară când am plâns,
îmi amintesc că era a doua oară.
Lacrimile aveau gust de pământ.
Cerul din ochiul meu era prea nesfârșit.
Atât de nesfârșit, atât de lat și de lung,
aproape cerc.

A treia oară când am plâns,
Lacrimile nu mai aveau gust.
Erau doar lacrimi și atât.
Omul din ochiul meu era parcă prea străin.
Parcă prea înalt, prea plecat,
aproape om.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

O zi

Embrionul ridică fruntea
din scutecele lui de carne,
împinse căldura cu umerii
ca să privească cerul.

Dar cerul nu era acolo.

Atunci strigă hotărât: *O să mă nasc!*

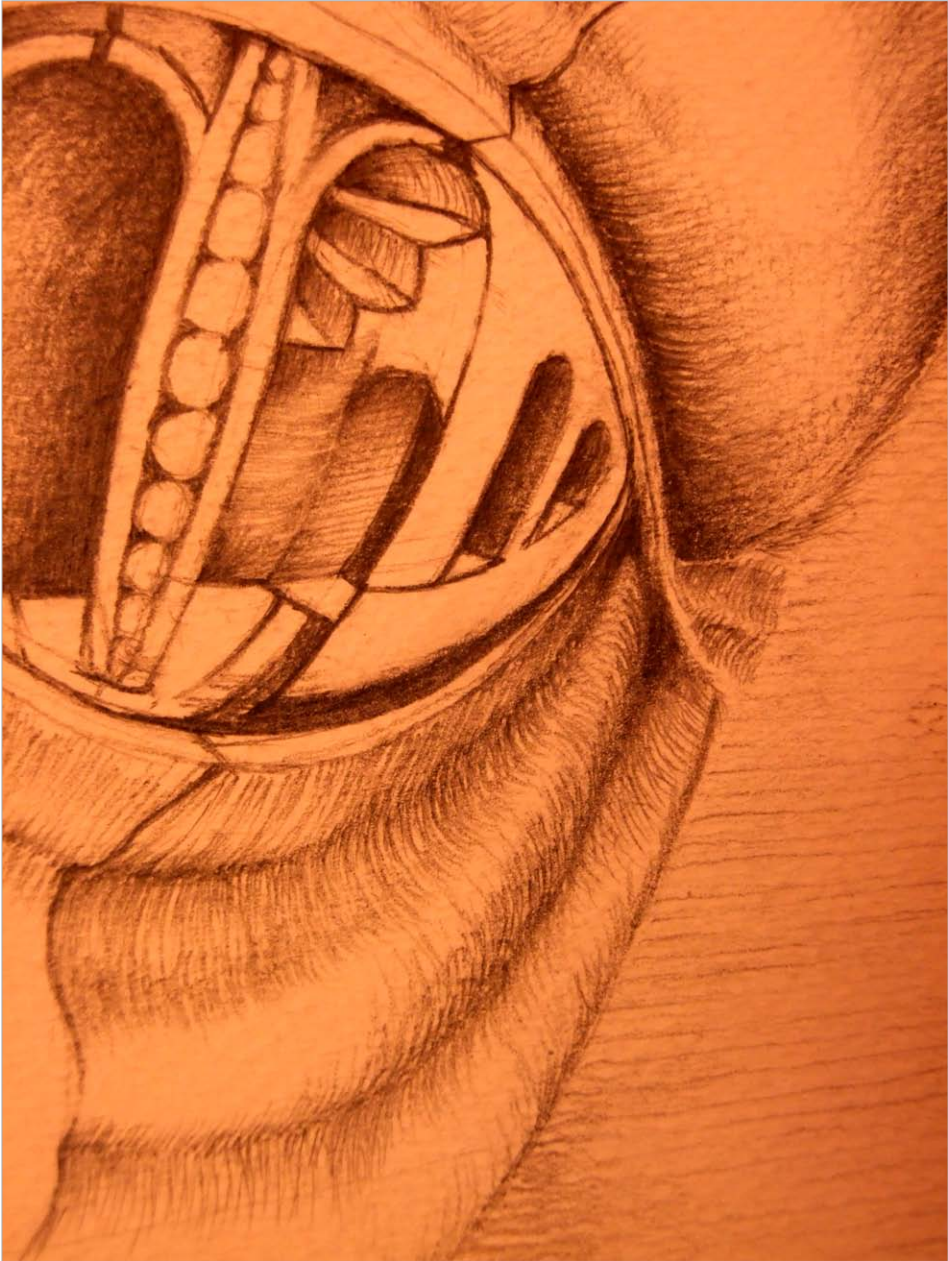
Și tot așa s-a născut prima zi din viața lui.

Astăzi, tot el ridică fruntea
din tălpile pământului
ca să privească cerul.

Dar cerul nu era acolo.

Atunci strigă hotărât: *O să mă nasc!*

Și tot așa s-a sfârșit cea mai tristă zi din viața lui.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Întâmplare

Deodată, cerul a strănutat
și m-a umplut de noapte.
Mi-e sufletul ud până la piele
de atâtea cercuri și de stele.
Și iarași am scăpat cu viață cu doar trei gânduri sparte.

Eh, poate data viitoare
Am să mă scap din mână.

Cruce de carne, cruce de foc

Mă arde în pântec o cruce,
O cruce de jos, o cruce de sus,
Și gustul de lemn părcă-i dulce,
E vina brațului străpuns.

Atât de frumoasă e moartea,
O cruce de jos, o cruce de sus,
Și inima parcă mi-e alta,
Din vina omului Iisus.

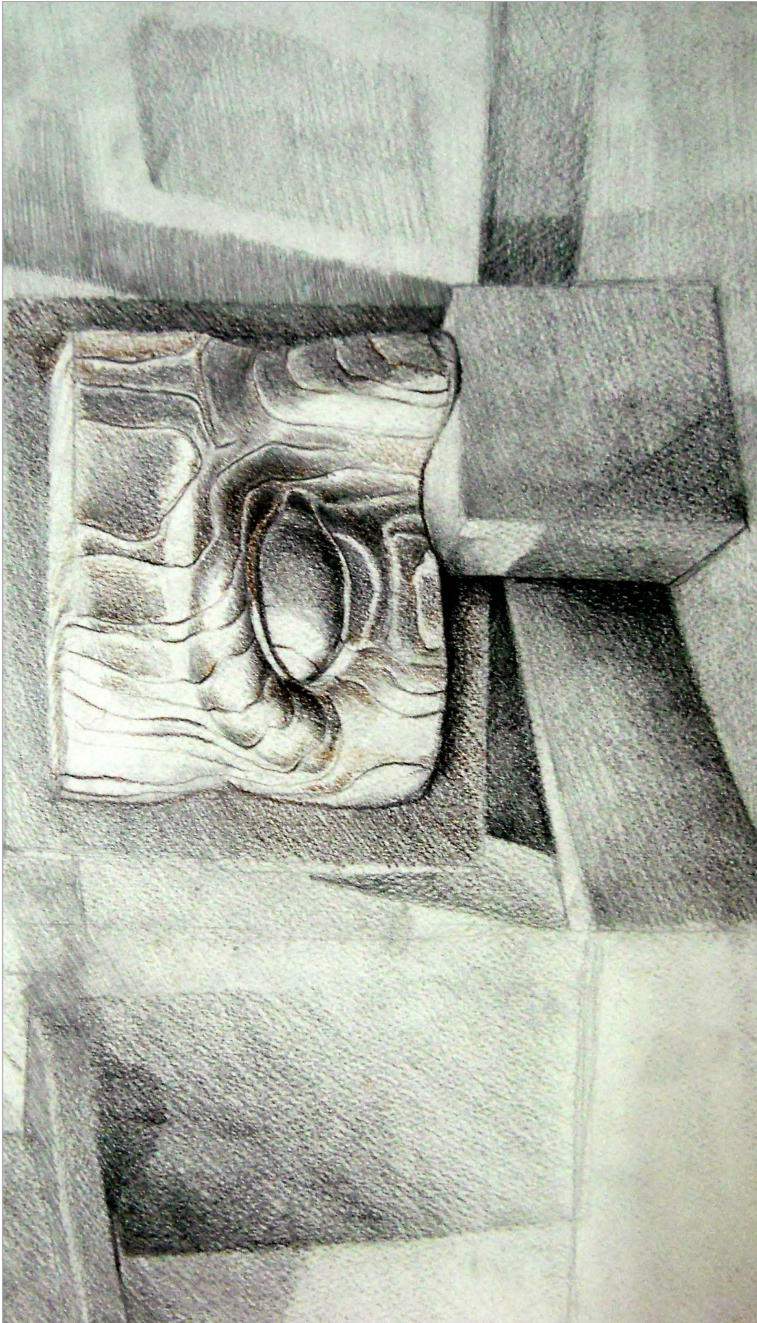
Atât de om îmi pare tâlharul,
O cruce de jos, o cruce de sus,
Un foc de cuie e jarul
De prea mult cer și apus.

Plouă cu îngerii pământul,
O cruce de jos, o cruce de sus,
E liniște și gol e cuvântul,
Dumnezeu în alt cer s-a ascuns.

Miroase a viață și a nou început,
Cruce de jos, cruce de sus,
E dulce amarul sărut,
Din vina omului Iisus.

Visul din cearceaf

Mă întorc la tine
obraz nevinovat, obraz așezat.
Mă întorc la tine
mână somnoroasă, mână cunoscută.
Mă întorc la tine
piept legănat, piept adormit.
Mă întorc la tine
liniște rostită, liniște respirată.
Mă întorc la tine
noapte întinsă, noapte mestecată.
Mă întorc la tine
gând fără rană, gând dezbrăcat.
Mă întorc,
Căci mi-e poftă să dorm,
să dorm liniștea,
să îmi odihnesc cuvintele,
să îmi aștern sufletul,
să respir ca un copil,
un copil nou, un copil vechi.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Strigăt

Am strigat de trei ori viața
și nu mi-a răspuns.
S-au întors doar cuvintele
ca să îmi certe strigătul,
să îmi muște limba,
să îmi înghesuie în talpa piciorului sufletul.

Am strigat de trei ori viața
și nu mi-a răspuns.
O singură dată mi-a răspuns.
Dar prea târziu, căci mă născusem demult.

Primăvară cu subînțeleles

E atâta primăvară
În gândul meu, și nu afară,
Că înfloresc în mine câmpuri
Și nu mă lași să mor
și tulburi delirul ultimului pact
Între om nou și om uitat,
Între o primăvară a morții
și un pariu cu primăvara sorții.

E atâta primăvară
În ochii tăi, și nu afară,
Că părul tău a prins în el lumină.
Și pentru că trăiesc, doar sânii tăi au vină.
E vină că sărutul tău cu gust de mere
a scrijelit în mine înviere.
Și dacă-n viață simt cum arzi în mine
În primăvară te păstrez, iubire.

Colindă cu gust de cer

Îngeri îmbrăcați în aripi
sparg în zborul lor lumina,
Șapte stele cântă-ntruna
Colindă cu gust de cer.

Jos e cerul, sus pământul
Și la mijloc flori de ger,
În secunda vieții arde
Colindă cu gust de cer.

E o fuga care fuge
De la gând spre întâmplare,
E colind cu gust de cer
E o inimă mai mare.

Am mâncat toată iubirea

Am mâncat toată iubirea
Și n-a mai rămas nimic.
Ce mă fac de acum încolo
Că mi-e foame de iubit.

Așa striga un om, săracu',
La poarta unei lumi absente
Să-i crească rația la iubire
Cu înc-un kil de sentimente.

Și lumea l-a scuipat afară,
Fără vreun drept de revenire,
Căci lumea-i un salam cu sfoară
Și n-are vreme de iubire.

Iubirea e o lege proastă,
Pe care toți am abrogat-o
Atunci când am picat la proba vieții,
Definitiv cu nota patru.

Colindă fără cântec

Am să vă colind cu ochii,
Ei știu bine să rostească
O colindă fără cântec,
O colindă sufletească.

Am să vă colind cu gândul
La o margine de mine
O colindă ca pământul,
O colindă de iubire.

Am să vă colind cu mine,
Fără să mă uit în urmă,
Să vă las în amintire
O colindă fără gură.
O colindă mută, oarbă,
fără glas și fără pântec,
Care doar un lucru spune
O colindă fără cântec.
Și când voi sfârși colinda,
Nu-mi dați bani, nu-mi dați niciunul.
Vă implor să-mi spuneți doar
Cine mi-a furat crăciunul.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Pe viață și pe moarte

S-a dus vestea prin galaxie
ca viața asta, curvă din fire,
s-a cam tăvălit cu orele
prin paturile nopții,
luată de valul plăcerii carnale.
Vorbește lumea că ar fi ajuns
până într-acolo încât să se spurce
cu oamenii și cu sufletele lor,
după chipul și asemănarea Celui de Sus.
Acum, ea, viața, e cu burta la gură. Rămasă grea cu mine.
Stă crăcănată de o margine și de alta a timpului, ca sa mă nască.
Săraca, nu poate, oftă din zbor o zi cochetă care trecu pe lângă ea.
Nu o să poată! strigară într-un glas
toți anii care au fost vreodată.
Vai! O să moară!
Mare păcat!
Era ea curvă, dar viață, nu glumă!
Și toata cele nespuse decretară: se impune de urgență o cezariană.
Da, îmi amintesc și acum!
Viața a murit la nașterea mea.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Operație pe suflet deschis

Am scos sufletul din mine
Cu greu, ce-i drept, dar l-am scos.
Uite așa:
M-am dus la el,
Adică la suflet,
L-am privit serios și hotărât în ochi,
În ochii lui de suflet,
L-am amenințat cu degetul,
Am strigat la el
Și l-am scos.
Pe el l-am scos,
Pe el,
Pe suflet din mine.
Și de atunci am devenit om.

Întâlnire

A trecut pe lângă mine o pasăre
Și nu, nu erai tu.
A trecut pe lângă mine timpul
Și nu, nu erai tu.
A trecut pe lângă mine cerul
Și nu, nu erai tu.
A trecut pe lângă mine un înger
Și nu, nu erai tu.
A trecut pe lângă mine viața
Nici acolo nu erai tu.
A trecut prin mine un gând,
o idee care mi-a trosnit oasele sufletului
și acolo erai tu.
Noi doi semănăm atât de mult când ne ciocnim
Întâmplător,
piept în piept,
ochi în ochi,
suflet în suflet,
gură în gură,
clipă în clipă.
Suntem atât de frumoși când ne ciocnim,
ca două lumi diferite,
una pătrată, alta rotundă.
Semănăm atât de diferit,
Ca două picături de piatră
Una cu fustă, alta cu barbă.

Pentru femeie

La noapte te voi înarma, femeie.

Îți voi da creioanele mele preferate,
șapte străzi pe care nu le-am pășit niciodată,
doi cai înhămați la căruța din sufletul meu,
două brațe mult prea lungi, ca să ajungă la tine,
un copil al nimănu pe care l-am găsit
rătăcind prin mine.

O să-ți așez în palme
coarda pe care i-am furat-o morții.
am să-ți dau prima mea carte pe care am citit-o,
prima literă de care m-am temut,
primul cuvânt care m-a durut.

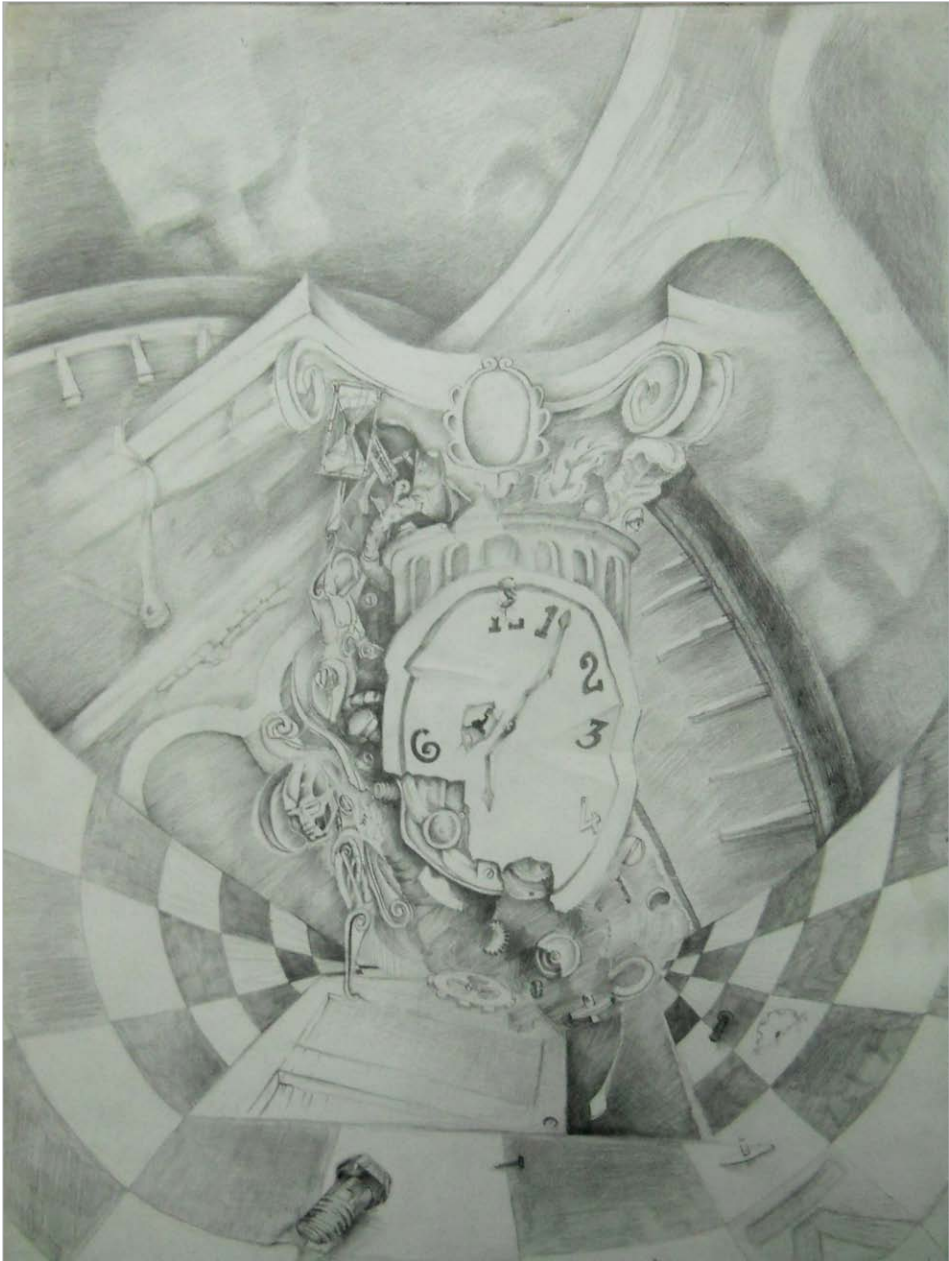
Am să-ți dăruiesc toate aceste arme, femeie,
și poate așa, la noapte, voi dormi liniștit.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Lecția despre suferință

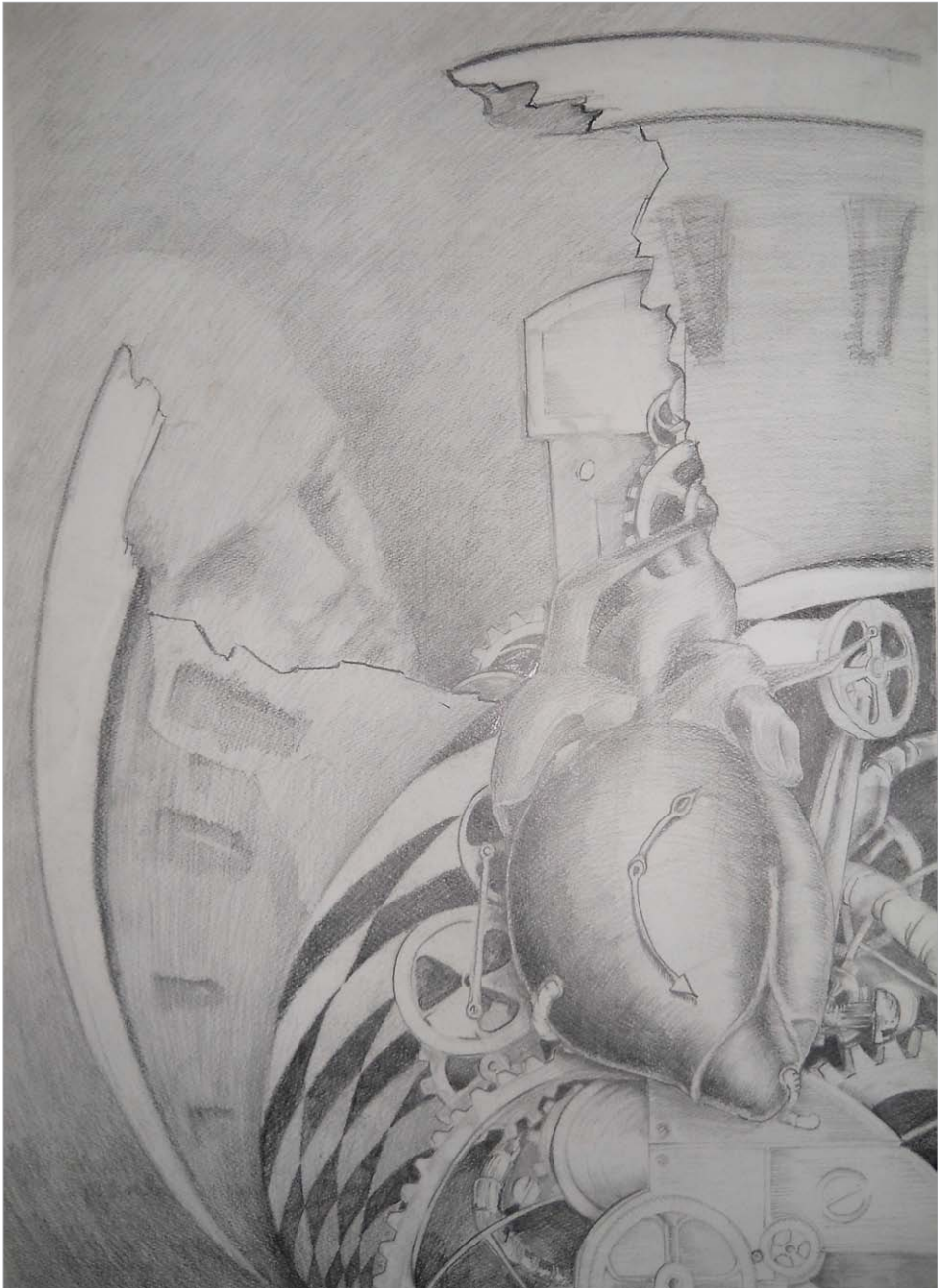
Unii oameni plâng doar cu două lacrimi,
una din ochiul stâng, alta din ochiul drept.
Sunt unii oameni care plâng doar cu un ochi.
Alți oameni, însă, plâng fără nici o lacrimă,
alții care plâng cu sufletul.
Până la urmă, toți oamenii plâng.
Totuși, ce nu știam până acum e că ea, lacrima,
plânge ochiul care plânge, nu oamenii care plâng.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Conversație abstractă

Nimeni nu privea în ochi pe nimeni.
Fiecare își mesteca gândul,
ca pe o bucată de zi obișnuită.
Retrase, colțurile formelor stăteau în genunchi din lipsă de gesturi și
cuvinte.
Și totuși, atât de multe spuse cădeau la pământ,
inventând atingerea,
născocind simțurile.
Capetele noastre plecau rând pe rând,
crescând în urma lor aerul, ca un singur gând.
Nu existau răspunsuri, căci nu fusese rostire.
Nu exista sfârșit,
din lipsă de început.
Doar o haită de semne gonea din trecut,
smucind în hățișurile amintirii.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Coasta lui Adam

Adam dormea,
fără să știe că doarme, fără să știe că așezatul întins,
cu ochii închiși înseamnă somn.
Mâinile lui dormeau,
la fel îi dormeau și palmele și buzele.
Adam dormea zile și ani la rând,
fără să știe că adânc săpată în măruntaiele lui,
mai la stânga, mai jos puțin de curba timpului,
coasta lui preferată s-a frânt.
S-a frânt, ruptă de prea multă lumină.
Adam a pus un nume acelei răsuciri.
Numele tău va fi dimineață,
numele tău va fi bucurie,
numele tău va fi sărut,
numele tău va fi îmbrățișare,
numele tău
va fi dor, va fi durere, mamă,
sau mai bine, cel mai bine, îți voi spune femeie.
Femeie purtătoare de bărbat.

Accident

Într-o zi oarecare,
Sufletul meu alerga cu viteză corespunzătoare
pe un drum cu prioritate.
El în dreapta și gândul în spate.
Era o zi fără întâmplare
și fără opriri neregulamentare.
Când, fără să știu, fără băgare de seamă,
Într-o intersecție care părea banală,
Un suflet cochet, brunet și atât de copil,
Într-un viraj al inimii mele
M-a lovit frontal.
Eh! am zis atunci, doar un accident.
Fără pagube materiale.
Mai port și acum în suflet
Semnul dragostei tale.

Descălecare

Stau la ușa sufletului tău și nasc
un cal strâmb, un cal învechit, un cal neîmblânzit.
Și calul n-are cap, n-are trunchi, n-are picioare,
are doar ochi mari, și mersul lui doare.
E un cal blând și nebotezat.
Nu are stea în frunte, n-are pământ.
Are doar ziua de ieri care l-a născut.
Cum ai putea să iubești un cal strâmb?
Cum ai putea să faci din el un cal împărat?
Cum ai putea să îl înveți să zboare?
Cum altfel decât descălecând.

Durere cu vârful rotund

Săgețile tale putrezesc în mine,
Rotunde săgeți cu vârful de foc.
Imi ard aerul și nu mai respir lumină,
Respir doar război și moarte la un loc.

Și fiecare rană e un an trecut,
Exodul binelui ce pleacă de la mine.
Nu mai aud cu ochii, nu mai văd cu gura,
Sunt doar un șir de gânduri și nimic mai mult.

Săgețile țipă, rănilile plâng
Și teama miroase a fum și a ceară.
Dumnezeu încă doarme sau poate nu a vrut
Să nască-n gândul meu pe tine, o icoană.

Și ne-am iubit un an, și ne-am iubit o mie,
Părul tău negru nu mai e tăcut.
Aerul tău e capăt de lume,
Ah! E iubire și nimic mai mult.

Gând

Când din pas îmi crește-n gând
urma ta, un gust ce doare,
Când la pas ai părul lung
Și aici și-n depărtare,
Și când ochii tăi de carne
mușcă trupul meu străpuns
de atâta nemișcare,
Mor de patimă străpuns
Și mă nasc a zecea oară,
Tot din gândul tău de mine,
Om cu chip și chip de fiară
Care mușcă din iubire.

Negru mălăieț

Între ochii tăi și lună,
Între plâns și lume bună
Pe la mijloc de uimire,
Negru poate fi iubire.

Între mână și picior,
Între dragoste și dor,
Mai la stânga de dorință,
Negru este neputință.

Între noapte și-ntre zi,
Între a fi și a nu fi,
Două zâmbete mai jos,
Negru poate fi frumos.

Între zi și între noapte,
Pe la mijloc sau prin spate,
Pe la stânga sau mai jos,
Mai uimit sau mai frumos,
Neputând sau voind a fi,
Două lacrimi, doi copii,
Între măr și între pară,
Între curvă și fecioară,
Între somn și vis răzleț,
Negru este ... mălăieț.

Sfârșit de noiembrie

M-am întors la căruțele mele prăfuite,
La caii mei înaripați, potcoviți cu cuvinte,
La pădurile mele m-am întors, ca să tac.
Să tac ploile,
Să tac gândurile,
Să tac norii și vânturile,
Să tac anotimpurile și anii nisipului,
Să tac viața ce nu îmi aparține.

M-am întors la liniile și la punctele mele,
La cercurile voluptoase în care mă învârt
Ca un clovn fascinat de marea lui jonglerie.
Am vrut să îi mănânc diagrama și să zbor,
Dar nu m-a lăsat zâmbetul și ochiul închis al nopții.
M-am întors la șirul numerelor mele ordonate,
Asortate clipe cu papion.
M-am întors la vechiul meu ceasornic
Fără limbi și fără rotire,
La șapte m-am întors ca să ... noiembrie:
Să noiembrie ploile,
Să noiembrie gândurile,
Să noiembrie norii și vânturile,
Să noiembrie anotimpurile și anii nisipului,
Să noiembrie viața ce nu îmi aparține.

Cerul ferestrei privit

M-am întors și am privit,
Fereastra care plângea și ea privind.
Am privit din nou prin lacrimile ei de sticlă.
Cerul mă privea, răstignit în văzduh
Pe o luna de argint,
Palat sângerând la apus.
Nu e loc de refugiu.
Atunci am simțit o năvală de stele,
Rând pe rând, cum se sting în inima mea.
Oare asta e nemurirea?
Să privești și să simți veșnicia la nesfârșit.

De toamna

Aseară, o noapte mi-a șoptit
Că iarăși toamna, încălțată în papuci,
Colinda trist orașul adormit,
Rezemându-și pieptul gol de porți și de uluci.

În buze îi joacă vântul și-n părul despletit
Se frânge-n raze luna și-n umbre tot pământul.
Ea-și reazemă obrajii de orașul adormit,
Și gândul meu e gândul de sânul ei lipit.

Mă plimb la pas cu toamna, pe-alei și pe poteci
Și o sărut pe gură, copacii tremurându-i.
Ea-și reazemă de mine obrajii roșii reci,
Eu mângâi asfințitul cu inima furându-i
Suflarea-i amortită și prinsă printre crăci.

Aud pe stradă lumea că toamna o să moară,
Și cântă mut fanfara din note de cerneală.
Aud pe stradă apusul cum coboară,
Și cântă mut fanfara din note de cerneală.

Vorbește lumea toată că toamna o să moară,
Ea-și leapădă halatul, privindu-și frunza goală.

Sunt și ar trebui să fiu

Îmi promit că voi fi și totuși sunt
Ceea ce îmi place și nu vreau ceea ce sunt.
Și nu pot ceea ce nu voi fi, nu pot,
Lucrurile care ar trebui să se întâmple ... nu pot.

Îmi place să mă uit la stele, dar să le și ating.
Îmi place să mor, dar nu așa cum oamenii mor.
Îmi place să fiu, căci mintea mă doare când exist.
Bate-m-ar anotimpurile să mă bata, cu capul de-al morții sicriu.

Aș vrea să nu mai fiu doi și ei să nu mai fie o mie,
Aș vrea să ies în minus și în plus la numărătoarea timpului,
Și să pitul în sân și să fur
O secundă grasă și urâtă care să îmi fie soție,
Și să divorțez într-o joi
De mine, de o mie și de doi.
Lovește-mă iubire cu blestemul dragostei dintâi.

Gânduri de noapte

Vântul colindă alei pustiite
Cu flori risipite și sparte,
În mii de cuvinte îmi zboară gândirea,
Băga-mi-aș piciorul în luna din spate.

O mamă își strigă în noapte copilul,
Și glasul-i se-neacă în noapte,
Și plouă cu frunze din ceruri, pământul,
Băga-mi-aș piciorul în luna din spate.

Prin case lumini afumate se sting,
Vecinii toți tușesc pe-nfundate,
O pasare își strigă în noapte copilul,
Băga-mi-aș piciorul în luna din spate.

Eu stau rezemat în creion,
Cum cerul se reazemă-n ape,
Și murmur în șoapte un nume,
Băga-mi-aș piciorul în luna din spate.

Colecția *Studii* (2014), autor Viorel Kurt

Despre mine

Pot doar să zbor cu ochii,
Nemărginiții ochi ai aripilor mele de copil.
Pot doar să iubesc neînțeleș,
Tremurând în brațele mele stângace,
Sătul uneori de gândurile mele frigide,
De ochii tăi sau de ochii nopții,
De atâta iubire plagiată,
Cu pumnul închis, deschis doar spre cer.

Pot doar să-mi deschid pleoapele sufletului.
Puțin mai departe de grădina bunicii.
Ca să ascult cum crește iarba
Pe fruntea mea de piatră lovită.
Mă voi lăsa, apoi, răstignit, iubit și uitat.
Puțin mai departe de roșul merelor în pârg.

Gustul rotund

Aș vrea să uit.

Uneori ca într-un somn,

Îmi privesc degetele și nu înțeleg

Dansul vieții cu mine.

E sufletul meu logodit

Cu roțile atât de rotunde și albastre ale sufletului tău.

Și am să uit să iubesc.

De atâta iubire fondantă

Mă tem că am să vomit și ultima bucățică de ciocolată albastră.

Aceași domnișoară alunecoasă și voluptoasă,

Același gust rotund între buzele mele,

Sau între coapsele tale,

Același obraz cuvios și mirat

De păsările care sug la sânul tău

Lapte bătut de anotimpurile condamnate să mă crească,

Când lepădat de iubire mă ascund,

Ca să iubesc și să uit.

Ca într-un somn, să îmi privesc degetele

Și să nu înțeleg

Sensul gustului rotund.

CUPRINS

Prefață	5
Matematica sufletului	9
Ce este viața?	11
Doru' dor	13
Nedumerire	15
Mărturisire	17
Întâlnire	19
Nefiresc de firesc	21
Împreună și noi	23
Amintire în trei strofe	25
O zi	27
Întâmplare	29
Cruce de carne, cruce de foc	30
Visul din cearceaf	31
Strigăt	33
Primăvară cu subînțeleș	34
Colindă cu gust de cer	35
Am mâncat toată iubirea	36
Colindă fără cântec	37
Pe viață și pe moarte	39
Operație pe suflet deschis	41
Întâlnire	42
Pentru femeie	43
Lecția despre suferință	45
Conversație abstractă	47
Coasta lui Adam	48

Accident	50
Descălecare	51
Durere cu vârful rotund	52
Gând	53
Negru mălăieț	54
Sfârșit de noiembrie	55
Cerul ferestrei privit	56
De toamna	57
Sunt și ar trebui să fiu	58
Gânduri de noapte	59
Despre mine	61
Gustul rotund	62

Tipar: S.C. Cuget Liber S.A.
Constanța, I.C. Brătianu nr. 5, cod 900711
Tel: 0241/582.130 Fax: 0241/619.524
E-mail: office@cugetliber.ro

Bun de tipar: noiembrie 2017
Apărut: noiembrie 2017
Format: 16 / 50 x 70
Coli tipar: 4